

Передплата

на «РУСЛАНА» виносить:

в Австрії:

на цілий рік . . . 12 р. ав.
на пів року . . . 6 р. ав.
на чверть року . . . 3 р. ав.
на місяць . . . 1 р. ав.

За границею:

на цілий рік . . . 20 рублів
або 40 франків
на пів року . . . 10 рублів
або 20 франків
Поодинокі числа по 8 кр. ав.

РУСЛАН

«Вирвеш ми очи і душу ми вирвеш: а не возьмеш милости і віри не возьмеш,
бо руске ми серце і віра руска.» — З Русланових псалмів М. Шашкевича.

Виходить у Львові що дня
крім неділь і руских свят
з год. 6-їй пополудни.

Редакция, адміністрация і
експедиция «Руслана» під ч. 9
ул. Коперника. — Експедиция
місцева в Агенції Ляндовского
в пасажі Гавсманна.

Рукописи звертає ся лише
на попереднє застереженє. —
Рекламації неопечатаї вільні
від порта. — Оголошеня зви-
чайні приймають ся по ціні
10 кр. від стрічки, а в «Наді-
сланім» 20 кр. від стрічки. По-
дяки і приватні донесеня по
15 кр. від стрічки.

Що нам і як святкувати?

(Слово під розвагу щирим патріотам.)

(К.) Коли вже вскорі почне Галицька Русь — ся область нашої ширшої батьківщини, де нам можна свобіднійше розвивати ся, — святкувати 50-літній ювілей свого народного відродження і знесеня панщини, яло ся нам зі ширшого всенародного українсько-русского овиду докинути кілька пригідних в ту хвилину гадок.

Святкованє таке з належитою підготовою, з одвітним освідомленєм мас народа: в чім те наше відродженє, дальше як єго щирому Русинови розуміти і як плекати й розвивати дальше сї народні ідеї, голошені перед 50 роками на зїзді руских учених і на зборах головної Рускої Ради, — опісля як то повинен свідомий руский горожанин берегти і вихісновувати дану тоді свободу і пізнійші єї висліди, — то всьо може принести для руского загалу особливо для широких мас простолюдя чималий хосен так під народно-політичним, — як і під горожаньским зглядом.

Найширшим масам народа популяризує ся неначе змаганя тодішних свідущих Русинів: культурно і політично двигнути самостійне українсько-руске племя, плекати й розвивати питому єго мову і працювати в душі сих ідей всестороню так в політично-народній організації, як і в науковім напрямі, зазначаючи виразно культурну і яzikову самостійність всецілої України-Руси.

В тім душі і бажають всі тямущі Русини, аби се свято ювілейне принесло як найбільше хісна, аби кождий участник устроюваних торжественних походів і пр. був свідущий сего, як то ми в 1848 році відродили ся і як тою свободою справді нам користувати ся...

Так ждало ся, та не так склало ся!

Питаємо перше всего, чи спосіб, в який забрали ся львівські аранжери сею хвилиною до свого загаду, може дати поруку, що вийде вказаний нами, а бажаний всіми справдішними патріотами успіх?

Чи із сего підприємства сконсолідованої сдѣлки може виснувати ся який хосен для українсько-рускої ідеї, котрої двигненє як раз слїдує святкувати?... Ні, зовсім ні!...

Вже задалегідь порушував сю справу в «Буковині» п. О. Маковей і в тім згляді виводи єго були вельми влучні та переконуючі.

А чому ні? Причина та лежить в тій пошесті, що єї би назвати: «*pestis consolidatica*». Она перещіпила ся з виборчих сдѣлок і затроїла неначе і всенародне діло, в котрім належало-би зі щирим серцем, з відкритим причілем і рішучо святкувати 50-роковини нашого народного відродження, а таким всенародним святкованєм зелектризувати маси до українсько-рускої ідеї, до якої почин дав в Галичині посів патріотів з 1848 року!

Так що-ж, коли та «*pestis consoli-*

datica» увязала тим з аранжерів, що може і щиро бажали би правдивого хісна з ювілею, — увязала, кажемо сьміло, кацапску колоду у ніг, а ціла річ готова вийти в слїд за сим чистою формою без значіння, отже вийде з того проста остентація чи демонстрація, без змісту, без ідеї, без єї щирого основного висвѣчення. Справді було се принципіальної ваги для москвофілів звязати народовцям руки в такій важній справі, аби не дати їм розширювати ненавистної кацапству гадки про самостійність українсько-русской культури і мови. Се їм удало ся. Але для «наших» (?)... чи не страшна се втрата, що так принципіально закнебьовали собі роти і стали мізерними притакувачами тих людців, що святкованє наше відродженє безсоромно все нехтують, ба навіть піддержують на ємні москвофільські органи, дїбають на загладу самостійности українського руского племені і на єго мову!... Дало-би ся тут слухно пригадати казку нашого галицького байкаря: «Птах, щупак і рак взяли ся везти віз»... мабуть кінчити не треба, чи був з того який вислід і чи далеко они заїхали.

То-ж вже і сама гадка святкованя випала обкороєна, вузкоглядна з оглядом на сконсолідованих ворогів правдивого народного відродження. Бо вже-ж святкованє чисто галицьких роковин в виду загальнійшого все-українського 100-літнього ювілею відродження літературного, появи «Енеїди» Котляревского, — се простий рутенський партикуляризм, що по за Збруч ні своїм знанєм, ні своєю мислю не в силі здвигнутись... А ся короткозорість єсть як раз вислідом сего неприродного альянсу птаха... з раком.

Так, як бачимо, з того вже в самій основі вийшла та акція — під зглядом національним — зовсім безкровна — так сказати-б — безхарактерна, бо она в спілці з кацапскою колодою, з людцями, — що консеквентно і на кождім кроці по ренеґатски нехтують ідею нашого народного відродження, — що як раз відступили від основ єго і придержують ся явно чи в душі мерзкої програми, проголошеної «Словом» Дідицкого в 1866 р., — що хїба лише в тій цілі взяли участь в ювілею, аби в своїм сквернім інтересі добре заціпити уста «українофілам»; отже для своєї звісної кирині — така спільна акція мусіла конечно стати такою. Бо щож за зміст, що за ідею може вдунути батько консолідації в таку мертво роджену дитину, в той свій комітет?!...

Вжеж не мисль: щиро святкувати ювілей нашого народного відродження, бо тоді не починав би і не міг би починати з успіхом — «сдѣлки» з «ворами і мошениками» вже не самого руского банку, але і народної сили і добра.

Оно — на жаль — мусить конечно вийти консолідаційне незнати-що, де поміститься і вся яспідь, що в своїй ярости прогинула би цілу нашу українсько-руску роботу, — справдішнє ювілейне унісін, якого не знайде ніхто в еволюції ніякого иньшого народа під сонцем, — хїба Рутенець, друг Буй-Тура Дідицкого, хитрого Малоросса.

І так знов змобілізує ся маси до якогось близше неопределеного руху, велика буде остентація, — а за тим... може яка глибока ідея, що повинна як раз тут просвѣчувати і руководити?... ні — она саме пририта, прикрита!... Се-бо опортунізм «принципальної» опозиції, що сконсолідувала ся з ворогами руско-української ідеї. При бенкетах, устроюваних з тої нагоди, буде могла — завдяки тій мудрій опортуністичній спілці — народна ідея заняти почесне місце — під столом, так єї укрито, щоби не разила «друзей» — спільників. Щож на те дух тих наших передових сподвижників з 1848 р., що Маркіянів дух? Они заридають від сорому на вид такого споневіряня їх ясного прапора, на вид тої роботи пігмеїв, що раз-враз хулять їх славі, називаючи їх імена всує!...

Тож до Вас, щирі патріоти, сини України-Руси, кличе той Дух із-за могили, Маркіянів заповіт: двигніть ся, втягніть в ту безбарвну роботу, в ту форму беззмісту щирю нашу ідею народну, як проголосив єї незабутний наш Маркіян і як голосили єї патріоти в 1848 році! Не з вузкоглядним рутенством, під котрим всяка твар Божа своє помишляє і творить, Романчук: своє, а Дідицкий, Марков і всяка иньша благородна братія: своє, — але станьмо на овиді всеї рускої культурної та українсько-народної роботи і по всім усюдам звеличаймо роковини сотенні, більшої культурної для нас ваги: 100-літній ювілей появи славної «Енеїди» Котляревского!... Не будь сеї пропамятної події, не обновила би ся була наша питома література, а може не було би і нашого відродження в Галичині. Сей 100-літній всеукраїнський ювілей може обняти і місцевий 50-літній, — вправді не таким, як єго загадав дотичний комітет, а як єго повинен був задумати, — але передовсім: чи він 50- чи 100-літній, святкувати нам при тім: відродженє українсько-рускої ідеї!...

Ось що нам святкувати і яким ладом, а в чім є непростимий опортунізм, сервілізм і мамелюцтво нещасного консолідатора Руси — і то ще в найпершій принципі народної роботи. Торгує він тими принципами як швець шкірою і не диво, що до такої крамарки потребує кацапів, бо ті дуже ласі на «сдѣлки», аби лише не глядіти їм дуже зірко у пальці!...

Ювілей мусить принести належитий позитивний хосен для нашої народної справи, як ми на те попередю вказали, — напусті, гамірні демонстрації кацапо-рутенської «сдѣлки» — шкода такої поважної нагоди!...

Шевченкові вечерниці у Львові

в XXXVII роковини смерті.

(о) Шевченкові вечерниці були все народною маніфестацією Русинів народовців, народним святком, в котрім брали все участь всі народно-рускі товариства, а святкованє се громадило все щирих народовців з усіх сторін краю. Сим разом устроїло вечерниці своїм заходом товариство «Просвіта», а музикально-вокальну часть програми виконало товариство «Львівський Боян» при участі військової оркестри. Публики сим ра-

зом явилось менше, як бувало звичайно, особливо з провінції, мабуть задля непогоди. Характеристично, що мимо «консолідаційної ери» москвофільське сторонництво не покинуло свого становища негачийного супроти генія України-Руси і українсько-руської народної ідеї; явився лише один-одинокий сконсолідований директор «Рольничо-кредитового Заведення в ліквідації». Не менше характеристично, що коли всі, як звичайно, почитателі українсько-руського генія, зважаючи на характер цих вечериць, явилися в святочній одежі, голова товариства «Просвіти», котре устроювало ці вечериці прибув в сірим жакеті, пригідним може для домашнього обходу, але неприличним в так торжественну хвилю.

Програма була над міру предовга, бо обнімала аж 13 точок, з котрих деякі були знов предовгі (як деклямація «Сон»), а деякі з початку повторено.

Тимто і не було того живого інтересу, який проявлявся звичайно між слухачами.

Інструментальні точки програми (Вербицького симфонію В-dur і Фрідріха «Народні пісні») виконала зовсім поправно оркестра 80-го полку а пна Чачковска в скрипковим сольо проявила талант, хоч на 1-шу точку вибрала собі за трудну може на її сили композицію Сарассатого: Циганські пісні.

Вокальна частина обнімала три мішані хори (Ніщинського — Вечериці, Січинського — Двіпро реве і Вербицького — Завіщане), один мужеский хор (Колесси — Дівчина і рута), та дві сольові точки (Лисенка — Ой одна я, одна і Ніжанковського — Минули літа молодії). В хоральних продукціях було видно велику працю диригента, хоч вислід її може не зовсім відповідав. З сольових продукцій відспівала пна Арданівна слабеньку композицію Лисенка, а в співі п. М. Левицького композиції Ніжанковського — Минули літа молодії, слідно було вже примучений голос. Найслабшою точкою програми була деклямація. Виконанем такої предовгої поеми як «Сон» мігби був одушевити слухачів хіба такий декляматор, як Корніло Устиянович.

Вступне слово виголосив професор рускої мови й літератури в львівській університеті Др. Ол. Колесса. Всім значиті подав проф. Колесса тверезий осуд значіння Шевченка, свободний від шовінізму і кацил. Професор Колесса виказав, як невірвана є доволі розповсюжена думка про слабе образоване нашого поета, а відтак угрупував Шевченкові твори в чотирох групах: спомини молодих літ, семейні твори, твори з бувальщини і твори натхнені всесвітніми ідеями. Предметово оцінив також прелегент відносини поета до Поляків і Москалів, його політичні, суспільні і релігійні погляди. Була се річ спокійна і поважна, менше обчислена на ширший круг слухачів.

Від сеї річи відбивала горячим запалом і буйностию але також в дечім і мрачною туманностию молодечих мрій промова п. Томашівського виголошена іменем академічної молодіжи. Побіч промови проф. Колесси она була зовсім злишна, бо лише протягала вечериці в безконечність, а в часті була она з нею суперечна і з основними поглядами самого-ж українського генія. Однак оно вже так від якогось часу водить ся у нас, що академічна молодіж при таких нагодах старає ся зазначити свою програму і своє становище. І тут висловив п. Томашівський, що програмою українсько-руської молодіжи є: політична незалежність українсько-руського народу на основі повної свободи релігійної, хоч не розвинув ближше сеї програми ані не виказав, яким способом думає молодіж переводити сю програму. Наколиб прийшло ся бесідникови ближше означити, що він розуміє під сею повною свободою релігійною, то вийшло би з того, що він годив би ся хіба з відомим висказом Фрідріха В.: «jeder kann nach seiner Fasson selig werden», то значить, що кождий може собі творити релігію після вподоби або і без неї обходити ся. Чи таку основу бажає положити п. Т. сій бажаний ним незалежності українського народу?! — Основа се на всякий спосіб вельми хитка і небезпечна і не один нарід підупав і упав вже, станувши на такій основі.

І на такій то основі хоче постройти бесідник незалежності Українську-Русь з вифантазованою в його уяві повною рівністю всіх! Отсе мав би бути сей рай бажаний п-ом Томашівським. Як раз в тих кружках, в котрих обертає ся бесідник, можна багато почути про реалізм — в літературі, в штуці і т. д. Чиж в політичній і суспільній життю не хоче бесідник зовсім числити ся з дійсними, реальними обставинами, а тут лише маємо обертати ся в мрачних сферах мрій?!

Бесідник заговорив також про політичні ідеї Шевченкові, але тут як раз попав між тих, що силкують ся інтерпретувати його після і для своєї потреби і для своїх намагань політичних або суспільних. Він різко висказав ся против славянофільства — і сей висказ був як раз натхнений суб'єктивним поглядом бесідника про нинішнє політичне положення і угруповане сторонництв в Австрії. Бесідник обминув тут зовсім виразні погляди Шевченкові про славянофільство з котрих українсько-руська молодіж багато могла б навчитися, і зовсім не звернув на те уваги, що Шевченко перенятий був ідеями Кирило-Методієвського братства, котре на свій час вельми ясно і виразно сформуло свої погляди на ці справи і відносини. Однак п. Т-му не підходили ці погляди до смаку і він, хоч узяв Шевченка провідним генієм нашого народу, станув в суперечности з його поглядами задля особистих симпатій чи антипатій до сучасних комбінацій політичних. Можна однак тим потішатися, що бесідник ще має доволі часу, щоби ближше простудіювати ці питання, яких доторкнув ся в своїй речі і що може дійти перегодом до зовсім інших вислідів.

На останку замітити треба, що сим разом комере по вечерицях обійшов ся без всякого скандалу.

Вісти політичні.

На основі віростойних інформацій довідуємо ся, що правительством не думає само від себе предклатати раді державній проекту язикового закону або закону введення німецького язика державного. Одно є тільки певне, що правительством серіозно бажає, щоби язикова kwestія була полагоджена законодавною дорогою. В тій цілі стремить до того, щоби зараз по святочних феріях вибрано комісію, котра взяла би під розвагу всі язикові внесєня. Тій комісії заявить правительством своє становище супротив язикової kwestії. Також і сторонництва мали би нагоду виступити в комісії з рішучими жадаваннями і могли би висказати свої погляди. Тоді доперва було би далеко лекше і можливійше вести переговори в тій справі що до позитивних результатів. Строго означених плянів або поглядів в тій справі правительством із своєї сторони не предложить.

На вспільних конференціях міністрів обох половин держави відбутих оноді раджено над проектом побільшеня фльоти. Плян будови нових кораблів, виготовлений зарядом маринарки ради міністрів значно зредуковала, а жадане домагаюче ся 55 мільонів зр. обтяго майже до половини. Вчорашній однак «Fremdenblatt» доносить, що рада міністрів згодила ся таки на жадане заряду маринарки і признала суму 55 мільонів; противні вісти приносять «N. fr. Presse», котра рішучо твердить, що рада міністрів зменьшить проєктовану зарядом маринарки суму до половини. Наслідком того зменьшеня, як доносить «W. Alg. Ztg.» мало прийти до конфлікту між міністром Люкачем а Каляєм до конфлікту. Каляй вставляв ся за задержанем проєктованої маринарским зарядом суми, а мін. Люкач побоював проєкт заряду маринарки.

Про внутрішню ситуацію в Австрії подає «Linzer Volksblatt» замітні вісти. Зміст тих вістих органу п. Ебенгоха є слідуєчий: Ситуація представляє ся критичною і нема надії, щоби парламент був спосібним до роботи. На правиці нема єдности. Ческі і польські дневники висказують погляд, що ситуація дійшла до зворотної точки; закидують гр. Тунови, що є дуже повільний і попихають его до рішучости. Володіє загальна непевність, все розлітає ся. Дійшло навіть до того, що парламент став най-

більшою перешкодою до здорового і природного розвою нашого публичного життя. Правительством держить ся на дальшій пляні і хоче гладоньким дипломатизованем сотворити штучний стан супкою, принаймєньше на час ювілейного року. Але заходить kwestія, чи й то навіть поведе ся. Злий стан в кождім разі на тій доповіді не дасть ся усунути, можливе є навіть, що погіршиться ся що раз більше. В тих виїмкових случаях мусить католицка партія людова вести політику як найбільше оглядну.

Нове сторонництво має утворити ся в парламенті. Сторонництво се носило би назву: сторонництво центра. Гр. Туна має намір зараз по святах переговорювати в тій справі так з деякими членами правиці як і лівиці. Проєктоване центрум мало би складати ся з німецького сторонництва людового і ліберальної більшої посілости. Трудно однак предвидіти, чи удасть ся та проба. Виглядів великих на ту кооперацію нема, длятого можна сподівати ся ще й інших плянів.

«Slowo Polskie» припускає можливість утворення сторонництва центра, в котрім знайшли би ся умірковані і дбаючі о добро держави елементи. Однак при незручности Славян правиці могло би те центрум побачити нараз Німців в своїм таборі. Длятого шле «Slowo Polskie» пересторогу, щоби не напірано на гр. Туна до зірвання розпочатої операційної роботи і до цілковитого завернення на правицю.

Посол Шустершич зрезігнував з мандату посольського. Після «Slovensk-ogo Narod-y» головною причиною резігнації є нова процедура цивільна, при котрій адвокат, будучи послом, мусів би зречи ся провадження канцелярії. При нагоді мусимо згадати, що та сама часопись доводить, що словінські послы із Стирії є невдоволені з правительством гр. Туна по причині гімназії цілейської і права репрезентації повітової, дальматиньскі по причині залізничної справи, а послы з Побережа по причині справ внутрішнього заряду. Навіть послы з Країни є також невдоволені.

Новинки.

— Іх Еміненція Кардинал Сембратович не будуть в сїм році складати ані приймати святочних візит, бо на се не позваляє їм стан здоровля.

— Архієпископ Стефана прибула 6. цвітня до Гріс. Населенє міста зготовило єї дуже сердечне прийняте. На двірці жертвовано архієпископу множество цвітів.

— Намістник гр. Лев Пінїньский прибув дня 6. с. м. з Відня до Львова. На двірці явили ся: віцепрезидент намістництва, Лідль, президент міста Малаховський, бувший міністер Лебль і кільканаїцять професорів університету. Близько чверть години конферував новий намістник з Лідлем в справах урядових, почім подякував професорам університету за привіт. Проф. Пентак запросив гр. Пінїньського на бенкет, який в будучім тижні в его честь устроят професори університету.

— Пайсочне закупно. Дня 28. н. ст. вибрав ся один жид-крамар з місточки Щирця на закупно розличного рода дрібних корінних товарів до галицького Вавилону. Цілий божий день швидковав ся по розличних крамах і крамиках жидівських, положених на обскурних улицах Львівських, закуплюючи розличну передсвяточну потріб для свого краму. Однак коли вернув до дому та зачав розпаковувати з розличних пак закушений товар, перестрашив ся дуже знайшовши в одній паці дуже бережно і дбало запакованого трупа дітини-немовляти. Переляканий жид наробив райваху і гармідеру на цілий жидівський Щирець, однак на нещастє не може до нинішнього дня сказати, хто де і коли всунув ему на віз такий хорший пайсочний подарунок.

— Страшний злочин. В Залужу дня 1-го цвітня вечером прийшов до коршми зарібник Щутек і хотів у коршмаря Іцка Шільдгавза заставити пілу за одну корону, на що той згодив ся. О годині 3-ій рано, коли родина Шільдгавза спала, Щутек підпалив коршму. В огні згоріли дві доньки Шільдгавза, одна 8-а друга 16-літна, син з перестрашу дістав помішаня ума, а обоє Шільдгавзи попекли ся страшно. Відставлено їх зараз до шпиталю у Львові. Звуглені останки попалених дівчат привезено до Янова, де їх поукладано в формі подібній до людських постатей, щоби предложити їх лікарській і судовій комісії.

— Паніка в театрі гр. Скарбка. Ві второк в часі другого акту «Опирів» Ібсена лоскіт викликаний витяганем цвяхів в театральній комнаті

малярській над амфітеатром був причиною великого переполоху серед театральної публіки. Один академик в горішніх поверхах зробив увагу, що стеля валить ся, інші почули «горить» і в одній хвили значне число осіб всамперед в горішніх поверхах, а потім на партері і в ложках позривали ся з місць і почали утікати з театру. Артисти виступаючи на сцені перервали гру. Переполох заводив предовсім тою частию публіки, що сиділа по краях. Середина поводи́ла ся досить спокійно, а предовсім пані. Першими, що утікали з театру, були дзєвнякарські репортери. Театральний справознавець «Gazet-и Narodow-и» був так мало цікавий на евентуальний пожар і на докладний опис сцен підчас переполоху, що перший утікав найближшими бічними дверми, а трафивши на неосвітлені сходи, куди ніхто не виходить, о мало що не скрутив в'язів і бідачико потерпів один з цілої публіки, бо ще днесь носить сліди потовченя на руках. Огнева сторожа і поліція поводи́ла ся з зимною кровію і була готова до акції. Цілий переполох скінчив ся зовсім щасливо, а представлене по короткій перерві відбуло ся до кінця.

— **Торговельника дівчатами** Вайса арештовано в сих днях в Будапешті. Вайс оголошував в дзєвняках, що пошукує для добрих домів «бон» до дитий і сам приїхав до Будапешту, щоби переговорювати з зголошуючими ся кандидатками. Між тими була одна донька учителя, Ірма Патаній, котра умовивши ся з Вайсом, мала виїхати до Львова. На залізницю відпровадила її мама. Там впало їм в очи, що Вайс розмавляв з трема иньшими дівчатами, наслідком чого почали підозрівати і обавляти ся відїхати. В часі коли Вайс старав ся їх спонукати до їзди, поспішний поїзд відїхав. До другого поїзду треба було чекати ще 10 хвиль. Тимчасом дивне поведєне Вайса звернуло увагу поліційного агента, котрий завїззав єго, щоби вилегітимував ся, причім відкрив, що Вайс є одним з найнебезпечнійших торговельників дівчатами, котрого суд в Бохні вже давно пошукує.

— **Судьба Андреґо.** З Америки доносять, що Андре, котрий пустив ся бальоном до північного бігуна, знаходить ся тепер в Кльондике, після иньшої поголоски в Алянці, в місцевості Ст. Міхель. Вієть сю треба приймати з всякою острожністю, бо она може бути звичайною американською «качкою».

— **При великодній сповіді.** Сими днями — пише одна варшавська газета — дістала від сьвященника одна вдова по купці асигнату, котру видав банк торговельний в Варшаві на зложєну на єї імя квоту 2300 рублів. Сьвященик заявив вдові, що хтось при сповіді зложив ті гроші яко неправно забрані єї покойному чоловікови та просив о доручєне їм вдові. Несподівана поміч прибула вдовиці в саму пору, коли опинила ся в прикрих фінансових відносинах.

— **Довгий вік.** В Чикаґо жив старець Адам Ададек, котрому в місяці марті минуло 115 літ. Виглядає він молодо, а кожний присяг би, що Ададек не числить більше, як 75 літ. З єго родини жив незамужна донька, котрій минуло вже 92 весни. Єї мачоха молодша о чотири роки, бо числить 88 літ. Ададек прибув до Америки перед 40 літами і числив тоді вже 75 літ.

— **Льожа за 100.000 зр.** В Мадридї відбуло ся перед кількома днями в королівскім театрі представленє, з котрого дохід був призначений на закупно кораблів воєнних. Ціле представленє було великим народним сьвятом. Королеву витано грімкими окликами. Коли на сцені виставлено образ живих осіб, що зображав апотеозу Іспанії, ентузіязм дійшов до крайних границь. Зібрана публіка проклямувала вітверто війну против Сполучених Держав. Артисти, що устроювали салю, підняли ся сєго труду безплатно. Всі місця в театрі були випродані, навіть клякери, в числі 90, оплатили свої місця на галерії. Ціни місць були незвичайно високі. Королева прислала за свою льожу 50.000 пезетів. За льожі і крісла паркетові плачено від 10—25 тисяч пезетів, навіть за місця на галерії жертвовано до пяти тисяч пезетів. Маркіз Біллямейор заплатив за свою льожу 250.000 пезетів, т. є. сто тисяч зр. Богато білетів звернено, щоби каса могла їх ще раз продати. Деякі властители білетів дарували свої карти вступу раненим жовнірам, що вернули з Куби. Всі пані пристроїли ся в кокарди національних красок. Дохід з представлення виносить триста тисяч зр.

— **Убийство в Чхові.** В Чхові коло Бжєска помер госнодар Вартоломей Голїнець, видїчивши передше своїх трох синів з першого подружя за те, що єго окрадали і били. Реальність свою, іменно дїм з ґрунтом вартости 800 зр., записав синові з другого подружя і єго матери Марії. По смерті батька старші сини вигнали зараз

мачоху з хати, а она, вийшовши опісля вдруге замуж за Ройовского, розпочала судовий спір о посіданє спадку. Два рази признала їй судово комісія реальність і два рази виганяв єї пасерб Щєпан Голїнець з посіданя. Не бачучи иньшої ради, продала Ройовска дїм, а сама пішла на комірне до сусїдів. На весну минушого року постановила Ройовска продати свою часть ґрунту, а часть, що належала до Щєпана видержавити. В той спосіб хотїла она увільнити ся цілковито від самоволї пасєрба і вибрала ся в справі інтабуляції до Бжєска, але більше не вернула. Підозріне упало відразу на Щєпана, що то він усунув єї зі сьвіта. Один чоловік видїв єї посїдний раз в лісі чхївскім. Звиш 300 людей і кілька жандармів стали шукати за нею в лісі, але найшли лише тороки від одежи. Виделеґовано слїдчу комісію з Кракова і під єї напоюром признав ся Щєпан, що убив мачоху і закопав в лісі. Дня 18. марта відкрито тіло, що мало на собі сліди удушеня і поломаня ребер, а ціле місце було так зручно засаджене корчами і прикритє мохом, що жандарми дєнь перед тим сїдали на нїм, не догадуючись під собою гробу убитої. Щєпан Голїнець зїзнав також, що при убийстві помагав єму 80-літний Станіслав Грабковскій і що то він задусив Ройовску. Грабковскій випирає ся співучасті в убийстві і признає ся лише, що засадив місце дєрєвцями.

— **Божевільний убийник.** З Харкова доносять: В селі Степанівці, путивельского повіта, лучило ся кровава пригода. Селянин Теодор Науменко убив сокирою жінку, трє дїтий (дєсятилїтну, шєстилїтну і дволїтну) та сусїда Райденка, а крім того тяжко покалїчив жінку шурина Бондарєнка. Шо Науменко допустив ся злочину в приступі божевільства, вказують отсї обставини. Запаливши перед сьвятими образами три сьвїчки, велїв розодїти ся дїтям і молити ся їм. Відтак убив їх та й жінку, що надїйшла до хати. Коли-ж надбїг сусїд Райденко і жінка шурина Бондарєнка, убив сусїда, а Бондарєнчиху тяжко покалїчив. Божевільного увязнено.

— **З Бучача пишуть нам:** Нема хіба більше глухого кута в нашій Галичині, як бучацький повіт. — Коли по иньших повітах будить ся жите, бодай підчас вєляких виборів то в наших сторонах тишина. Дєсь-недєсь хтось заговорить про справу народну, от при шклянчині а верне домів, то за дїло не бере ся. Ті, що мають потрібну силу і вплив і місто працювати над піднесенєм і з'організованєм народа, сидять мовчки, і байдужним оком дивлять на забїги ворожих Русинам кругів, котрі горнуть весь нарід під свою коменду. Причина такого застою лежить в нашій рутєнській вдачі, котра відбиває ся на кожнім кроці в нашім житю а то: підпорядковуванє всяких справ народних, під своє власне особистє «я», котрє не зносить другого побіч себе. В понятю наших Русинів, патріотизм то виговорюванє на Поляків, розуміє ся в їх неприсутности, а підлецуванє ся їм, коли є ся в товаристві їх. От вам примір: Коли, свого часу перед виборами зїйшла горетка Русинів на нараду і ухвалила при цілїно замкнених двєрах вистосувати відозву до людей нашого повіту (а до писаня відозв ми дуже справні), то один з отців, котрий підписав відозву, не мав нічого поспішійшого як при стрічи з комісарєм повітовим віддурати ся й Русинів й відозви, за що почув ласкаві слова: Ja wiedziałem o tem, że ksiądz tego nie zrobił, bo inaczej nie przyjechałbym był do księdza na graźnik. — От такі наші люди, от така їх робота.

— **Бєзпроволочний суд** устроїли собі перед кількома днями львівські фіякери. Якийсь молодий панич, що надмірно заглянув до шкляночки, забажав переїхати ся по Львові. Гадав мабуть, що на сьвїжїм воздусї устане биль голови. По дорозі учув в собі силу за двох і почав спорити з візником. Візник не надумував ся довго, прикликав собі до помочи своїх товаришів по чину, властителей фіякрів, а ті всипали паничеві кільканаїцять батогів та кулаків. Панич мабуть зміркував, що кулаки візників занадто тяжкі і болючі, бо удав ся під опіку поліції, котра візників увязнила.

— **Письмо до виборців.** Намістник ґр. Пінїнський оголосив слїдуюче письмо до виборців свого округа: Чєсні панове виборці! По причині, що Найяснійший Пан зволив покликати мене на становище намістника, зложив я мандат посла до парламенту. Уступаючи, уважаю за мій обовязок подякувати вам найсердечнійше, панове виборці, за довїре до моєї особи, чого доказ дали ви два рази, повіряючи мені в 1891 і 1897 р. мандат курїї меньшої посїлости Тернопіль-Збараж-Скалат. З щирим поважанєм Лев Пінїнський.

— **Дрібні вісти.** Велика буря з громами і бли-

скавицями лютила ся дня 31. марта між 1-ою а 2-ою годиною в полудне в околиці Заболотць і Бродів. В Заболотцях падав сильний дощ, а в Бродах град величини лїскового орїха, але зараз зник. — На дорозі між Милатичами а Толцєвом під Львовом знайдєно сими днями трупа жєбручого дїда. — Коло Синовідска розбила ся дараба о міст на Стрию, наслідком чого утопило ся двох керманїчів, що провадили дєрево. — В Перемішлї отруїв ся стрихніною кандидат нотарияльний Іван Данило. — Радикала Орловича, що в краківскім костелі перєрвав проповідь словами: «так не вільно говорити» засуджено на три тижні строгого арешту. — Паломники, що виїхали зі Львова до Риму, прибули щасливо на місце. — Наслідком прорваня ся охоронного валу на озері Огіо, місто Шавнетон в Іліноа, в Сполучених Державах улягло великому знищеню, причім утопило ся понад 200 осіб. — Шведскій конзуль в Сан Францїско надїслав вчєра телеґраму до свого міністерства внутрішних справ, що з Аляски прибув до залїву Департуре (?) якийсь Яков Кар, котрий говорить, що має листи Андреґо, однак не хоче в тій справі дати ніяких пояснєнь. Слїдство в тій справі вєдє ся.

— **З ради державної.** Один з послів обчисляє в «N. fr. Presse» слїдуючі замїтні зїставленя: На семи засїданях палати послів внесєно 40 правительственных проєктів, 246 самостійних внесєнь, між котрими є 53 наглядчих а 113 інтерпєляцій. Полагоджено з того лєдво 15 наглядчих внесєнь в справі елєментарних нещастє. Матєриал сєй, мимо того що много є внесєнь того самого предмету, мїг би вистарчити на протяг часу довший від одної виборчої перїоди. З того лєгко можна догадати ся, що за судьба чєкає більшість сїх внесєнь, сли зважити ся, що парламент мусить радити над угорєкою угодою, бюджетом і прасовим законодавством.

— **Арештовано** в Будапешті првідника соціалїстичних студєнтів, Александра Шабадоса за соціалїстичні забурєня.

— **Крадіж** повнено вчєра рано на почті Праґєргоф. Пропало 5 мішків в сумою 10 зр., котрі наспіли з Будапешту і були призначєні для залїзничої почти Відєнь-Триєст.

Телеґрами.

Відєнь, 7. цьвітня. Тут уважають, що війна між Іспанїєю а Сполученими державами мусить наступити.

Будапешт, 7. цьвітня. Угорщина тому не годить ся на розширенє маринарки, бо не має ніяких цілий кольонїяльних ані потреби охорони торговельних інтерєсів в заморских краях, а крім муки до Бразилії, нічого туди не експортувє.

Париж, 7. цьвітня. Воєнний суд постановив, як доносить «Temps», на ново обжалувати Золю.

Мадрид, 7. цьвітня. В Барсильоні і Кадиксі відбули ся манїфєстации против Америки. Полїция привєрнула порядок.

Ню-Йорк, 7. цьвітня. З Вєшїнґтону повідомляють тут, що там мало мають надїї на удєржанє мира. Президент Мєк-Кінлї має відложити висланє відручного письма до конґресу аж до понєдїлка. Ню-Йорекій Times доносить, що ескадра рухома підпроводом Шлєя вирушить на море в протягу 24 до 48 годив. Вирушенє ескадри тої відбудє ся в намярї канарийских островів. Відрученє відручного письма мало наступити за вставленєм ся цїсаря Франц-Йосєфа.

Ню-Йорк, 7. цьвітня. Tribune приносить зміст намїреного відручного письма Мєк-Кінля: Виказує оно даремні змаганя Сполучених держав в цілі поліпшеня відносин на острові, Куба, як також в цілі забезпєченя житя і власности замєшкалих там Американців — і доказує, що жорстокости поповнювані Іспанцями, як і знищенє корабля «Maine» доводять цілковитої руїни іспанської власти на острові. Таким поведєнем Іспанія уповажила Америку до інтєрвенції, евентуально навіть оружною силою.

Масть навкаска
на відмроженє.

Средство се спорядженє після рецєпти припоручєної і уживаної із знаменитим успіхом в північній Росії і в краях сибірских, — лічить в найкороттїм часі всякі відмроженя.

Ціна слоїка 40 кр.

Головний склад в аптиці

161 144-р

Жигм. Рукєра
під „Срібним Орлом“ у Львові.

Цінник львівської палати торговельної і промислової.

Львів дня 5. жовтня 1898.

I. Акції за штуку.

Зел. г. Кар. Людв. по 200 зл. мк.	212	—	215	—
Зел. Львів-Черн.-Ясеп по 200 зл. валь. србл.	300	—	305	—
Банку гіпот. гал. по 200 зл. в. а.	374	—	381	—
кред. гал. по 200 зл. в. ав.	200	—	210	—
Гарбарні в Рясеві по 200 зл. в. ав.	200	—	210	—
Фабрики вагонів в Сяноку перед тим Лівинського по 500 кор. в. ав.	260	—	—	—

II. Листи заставні за 100 зл. в. ав.

Банку гіп. г. 5% в. ав. в 10% пр.	110	20	110	90
" " 4 1/2% " " льос в 50 л.	100	—	100	70
" " 4% " " в 601 по 200 К.	96	50	97	20
" краєв. 4 1/2% в. ав. льос в 51 л.	101	—	101	70
" " 4% в. ав. льос в 57 л.	98	—	98	70
Тов. кред. гал. земс. 4% (першаеміс.)	98	—	98	70
" " " " 4% льос в 41 1/2 літ	97	40	98	10
" " " " 4% " в 56 літ	97	25	97	95

III. Обліги за 100 зл.

Гал. фонду пропінац. 4% в. ав.	98	10	98	80
Буков. " " 5% " "	102	75	—	—
Комунальні Банку кр. 5% (2 ем.)	102	50	—	—
" " " " 4 1/2% (3 ем.)	100	80	101	—
Зелізниці льокальні 4% по 200 кр.	97	50	98	20
Товички краєв. 6% ва. з року 1873	103	—	—	—
" " " " 4% " " 1891	—	—	—	—
" " " " 4% по 200 кор. з р. 1893	97	80	98	50
" м. Львова 4% по 200 кор.	96	40	97	—

IV. Льоси.

Міста Кракова	26	50	28	50
" Станиславова	—	—	—	—

V. Монети:

Дукат цсарський	5	62	5	72
Наполевдор	9	48	9	58
Пів-імперіал	9	46	9	56
Рубель російський срібний	1	20	1	25
" " паперовий	127	25	128	—
" а рок німецьких	58	60	59	—

Розклад їзди поїздів залізничних обов'язуючий від 1-го жовтня 1897.

(Приїзд і від'їзд поданий після часу середно-європейського).

Поїзд		до Львова	Поїзд		зі Львова
посп.	особ.		посп.	особ.	
приходить о годині			відходить о годині		
7:30	з Іцкан		6:00	до Підволочиск з головн. двірця	
7:50	Янова		6:10	" Іцкан	
7:52	" Тернополя на Підзамче		6:15	" Підволочиск з Підзамча	
8:05	" Лавочного		6:45	" Іцкан	
8:15	" Тернополя і Бродів на головний дворець		8:40	" Кракова	
8:25	" Сокаля		8:50	" Янова, Калуша, Хирова	
9:10	Кракова		9:20	" Сколього	
10:35	" Ярослава		9:25	" Сокаля	
1:15	Янова		10:05	" Підволочиск з головного двірця	
1:30	" Кракова		10:27	" з Підзамча	
1:40	" Сколього Стрия, Калуша, Хирова		10:45	" Іцкан	
1:50	" Черновець		1:55	" Підволочиск з головного двірця	
2:15	" Підволочиск на Підзамче		2:08	" з Підзамча	
2:30	" " головний дворець		2:40	" Черновець	
5:25	" Сокаля		2:50	" Кракова	
5:35	" Підволочиск на Підзамче		3:05	" Стрия	
5:45	" Іцкан		4:40	" Ярослава	
Ніч			Ніч		
3:04	з Підволочиск на Підзамче		4:40	до Кракова	
3:30	" " головний дворець		5:20	" Лавочного	
5:10	" Кракова		6:24	" Янова лиш в будні дни	
6:00	" Підволочиск на головний дворець		6:45	" Кракова	
6:55	" Кракова		7:05	" Сокаля	
8:45	" Кракова		7:25	" Тернополя з головного двірця	
9:10	" Іцкан, Бергомету з виїмком понеділка		7:30	" Лавочного	
9:30	" Кракова		7:47	" Тернополя з Підзамча	
9:43	" Підволочиск на Підзамче		7:48	" Янова	
9:50	" Іцкан		10:30	" Іцкан	
10:00	" Підволочиск на головний дворець		10:50	" Кракова	
10:20	" Стрия, Хирова		11:00	" Підволочиск з головного двірця	
12:10	" Лавочного		11:37	" з Підзамча	

ЗАМІТКА: Пору нічна числить ся від 6 години вечером до 5 години 59 минут рано.

Галицький КРЕДИТОВИЙ БАНК

приймає вкладки на

КНИЖОЧКИ

і опроцентує їх по

4 1/2% на рік.

Рік заснованя 1892.

ТОВАРИСТВО ВЗАЇМНИХ ОБЕЗПЕЧЕНЬ

„ДНІСТЕРЪ“

перше і одинок руске Товариство асекураційне, припоручене Всч. Духовенству і всім вірним Впреосв. Мятроп. і Преосв. Еп. Ординариям всіх трех епархій, обезпечає будинки, уряджене домашнє, скот, господарскі зварида, збіжжє в зерні і соломі, сіно в стогах і будинках против шкід огневих.

»Дністеръ« вступив в 6-тий рік своєї діяльності з збільшеними фондами гваранційними, котрих стан з двем 31-го грудня 1897 виносить:

Фонд резервовий	73.874 зр. 47 кр.	} 176.143 зр. 87 кр.
Резерва премій	52.269 " 40 "	
Фонд основний	50.000 " — "	

Всплачені шкоди до кінця 1897 року 430.100 зр. 42 кр. Тарифи »Дністра« дуже умірковані, услія обезпечень користні, а шкоди ліквідують ся безпроблемно. Поліси »Дністра« приймає Банк краєвий при позичках гіпотечних.

На житє можна обезпечитись через »Дністеръ« в Товаристві взаїмних обезпечень в Кракові, котре дає найкористнійші услія, представляє своїми фондами найбільшу гваранцію і видає поліси і квіти в рускім язичі.

Товариство взаїмного кредиту »Дністеръ«, стоваришенє з обмеженою порукою, уділяє позички за оплатою 5 1/2% і 1% додатку на кошта адміністраційні за інтабуляцією або порукою двох відповідних ручителів, до сплати в ратах на 3 до 10 літ і приймає вкладки до опроцентуваня від членів і третих осіб по 4 1/2%. Уділ членський виносить 25 зр., вписове 1 зр. Членом бути і позичку дістати може тільки член обезпечений в »Дністеръ«. Інформації уділяє Дирекція листовно.

Зголошеня о уділенє агенцій в окрестностях і де нема близько агентів »Дністра«, приймає ся.

Львів, ринок ч. 10. (дім »Просьвіти«).

ІВАН ЯРИМОВИЧ

СКЛАД і РУКОДІЛЬНЯ
обуви мужескої, дамської і для дітій
у Львові, площа Бернадинська число 10.

має честь повідомити отсим Вп. Публику, що виробляє **ОБУВЕ НЕПРОМАКАЮЧЕ** власного винайденя, з всякого рода шкір, як: **Обуве** мужеске і дамске, також **чоботи** з холявами тревалі, надмірно легкі і по цінах дуже приступних. — Також приймає до відновленя і направлє **Кальоші** і **Плащі** кавчукові, всякі **гумові** приряди як також зельованя обуви кавчуком. — Всякі замісцеві замовленя виконує в можливо як найкоротшій часі. — Дякуючи за дотепершні ласкаві взгляди, і поручаючись на дальше, остаю з глибоким поважанем

139 26—140 **Іван Яримович.**

Спеціаліст до направлє кальошів і плащів кавчукових.

Контора виміни

ц. к. упр. гал. акц.

Банку Гіпотечного

2 купує і продає

всякі

папери цінні

і МОНЕТИ

по найдешевшій курсі деннім не числячи ніякої провізії.

Контора виміни і відділ депозитовий перенесені до льокалю партерового в будинку банковім.

1000 туюток цигаретових за 1 зр. поручає фабрика туюток

АНТОНІНИ МАЗУРКЕВИЧ

у Львові, лиця Галицька число 12.
Замавляючим 5.000 туютоко разом упакованє і відсилка franco.

ГАРМОНІЮМ

до науки співу церковного виготовляє спеціально парова фабрика інструментів

Івана Сливинського

у Львові, ул. Коперника ч. 16.
За порукою дає на рати. Прошу жадати цінника.

Іван Сливинський
фабрикант органів і гармоніюм у Львові.

РОБІТНЯ СУКОНЬ ДАМСКИХ

Емілії Соколовської

у Львові, Ринок ч. 29. I. п.
приймає ласкаві замовленя і виконує їх густовно і по приступних цінах.
2-104
НАУКУ КРОЮ уділяє в осібних годинах.
Замісцеві панночки приймає на помешканє.

Інформації і посередництво до заключеня обезпечень житєвих в найкористнійших комбінаціях.

Позички для членів Тов. виміни обєдн. і виміни кред. »Дністеръ« на 5 1/2% і 1% додатку на кошта адмін.